

Південна
фондація педагогіки

**«ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ
СУЧАСНИХ ПЕДАГОГІЧНИХ
ТА ПСИХОЛОГІЧНИХ НАУК»**

МІЖНАРОДНА НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ

19-20 вересня 2014 р.
Одеса

**Громадська організація
«Південна фундація педагогіки»**

**ЗБІРНИК НАУКОВИХ РОБІТ
учасників міжнародної
науково-практичної конференції**

**«ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ РОЗВИТКУ СУЧАСНИХ
ПЕДАГОГІЧНИХ ТА ПСИХОЛОГІЧНИХ НАУК»**

19-20 вересня 2014 р.

**Одеса
2014**

ББК 74.0+88.0я43
УДК 37.01+159.9(063)
П 76

П 76 **Пріоритетні напрями розвитку сучасних педагогічних та психологічних наук:**
Збірник наукових робіт учасників міжнародної науково-практичної конференції:
(19-20 вересня 2014 р., м. Одеса). – Одеса: ГО «Південна фундація педагогіки», 2014. – 128 с.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

ББК 74.0+88.0я43
УДК 37.01+159.9(063)

© Автори статей, 2014
© Південна фундація педагогіки, 2014

ЗМІСТ

СЕКЦІЯ 1. ЗАГАЛЬНА ПСИХОЛОГІЯ ТА ПСИХОЛОГІЯ ОСОБИСТОСТІ

Вехлівцева Є. І. СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ СКЛАДОВІ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СЛІДЧОГО.....	6
Кашкарова Ю. А. ЕМОЦІЙНЕ СПРЯМУВАННЯ ПРОВОГО ЕСКАПІЗМУ.....	8
Муленко М. В. САМООЦІНКА ЯК ІНДИВІДУАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА ОСОБИСТОСТІ.....	10
Пастух О. В. ВАЖЛИВІСТЬ ЗАСТОСУВАННЯ ПСИХОФАРМАКОЛОГІЧНИХ ЗНАТЬ У ПОЄДНАННІ З ПСИХОТЕРАПІЄЮ У КЛІНІЧНІЙ ПРАКТИЦІ.....	14
Попович І. С. ПСИХОЛОГІЧНИЙ АСПЕКТ СОЦІАЛЬНИХ ОЧІКУВАНЬ.....	17
Руденко Д. С. ОСОБЛИВОСТІ ПРОЯВУ ДИТЯЧИХ ФОБІЙ.....	21

СЕКЦІЯ 2. ПЕДАГОГІЧНА ТА КОРЕКЦІЙНА ПСИХОЛОГІЯ

Карпенко Г. М. ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ОСВІТНЬОГО ДІАЛОГУ ЯК ЗАСОБУ НАВЧАННЯ У ВИЩІЙ ШКОЛІ.....	25
Черепсхіна О. А. АКМЕ-ІНСТРУМЕНТИ РОЗВИТКУ ПРОФЕСІОНАЛІЗМУ МАЙБУТНІХ ПСИХОЛОГІВ.....	28
Шемет Ю. С., Ричка В. В. ОСОБЛИВОСТІ ПСИХОКОРЕКЦІЙНОЇ РОБОТИ З ОСОБИСТІЮ СЕКСУАЛЬНОГО ЗЛОЧИНЦЯ.....	31

СЕКЦІЯ 3. ПЕДАГОГІЧНА МАЙСТЕРНІСТЬ ТА ПРОФЕСІЙНИЙ САМОРОЗВИТОК ПЕДАГОГА: ПРОБЛЕМИ Й ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ

Кузікова С. Б., Пшенична Л. В. УЯВЛЕННЯ ПРО САМОРОЗВИТОК ОСОБИСТОСТІ В ПЕДАГОГІЦІ ТА ПСИХОЛОГІІ.....	36
Яковичина Т. В. ПРОБЛЕМА ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ТВОРЧОСТІ ПЕДАГОГА З РЕЗУЛЬТАТИВНІСТЮ ЙОГО ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ.....	39

СЕКЦІЯ 4. ЗАГАЛЬНА ПЕДАГОГІКА

Бігунова Ю. В. РЕЗУЛЬТАТИ КОНСТАТУВАЛЬНОГО ЕТАПУ ДОСЛІДЖЕННЯ ПІДГОТОВЛЕНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ІСТОРІЇ ДО ЕТНОКУЛЬТУРНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ПІВДНІ УКРАЇНИ.....	43
Лебідь І. Ю. НАПРЯМКИ РОБОТИ ВЧИТЕЛЬСТВА В СТРУКТУРІ УПРАВЛІННЯ ОСВІТОЮ В УКРАЇНІ (1920 РОКИ ХХ СТОЛІТТЯ).....	45
Олефір Ю. А. ПЕДАГОГІЧНІ УМОВИ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ СОЦІАЛЬНИХ ПЕДАГОГІВ ДО ВИКОРИСТАННЯ ОСВІТНИХ ІННОВАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ.....	47

Романик І. М. РОЗБУДОВА СИСТЕМИ ПІДГОТОВКИ КАДРІВ ОРГАНІВ ПО РОБОТІ З ОСОБОВИМ СКЛАДОМ ЯК ЗАГАЛЬНА НАУКОВА ПРОБЛЕМА.....	50
--	----

Таймасов Ю. С. ШЛЯХИ ФОРМУВАННЯ ПСИХОЛОГІЧНОЇ СТІЙКОСТІ ДО ЕКСТРЕМАЛЬНИХ УМОВ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ФАХІВЦІВ ПОЖЕЖНО-РЯТУВАЛЬНОЇ СЛУЖБИ.....	54
--	----

Таймасов Ю. С. ГОТОВНІСТЬ ФАХІВЦІВ ПОЖЕЖНО-РЯТУВАЛЬНОЇ СЛУЖБИ ДО ДІЙ В РІЗНОМАНІТНИХ НАДЗВИЧАЙНИХ СИТУАЦІЯХ.....	57
--	----

Тарасюк А. М. УРОК ХОРЕОГРАФІЇ ДЛЯ ДІТЕЙ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	60
---	----

Чумак О. Ю. ОРГАНІЗАЦІЯ КЛАСНОЇ ГОДИНИ В ПОЧАТКОВІЙ ШКОЛІ.....	64
---	----

СЕКЦІЯ 5. ФІЛОСОФІЯ СУЧАСНОЇ ОСВІТИ. СУЧАСНІ ПЕДАГОГІЧНІ ТЕХНОЛОГІЇ ТА МЕТОДИКИ

Катривич Л. В. МЕТОД ПРОБЛЕМНОГО НАВЧАННЯ ТА ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ У ПІДГОТОВЦІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ГУМАНІТАРНИХ ДИСЦИПЛІН.....	69
--	----

Кубанов Р. А. РОЗРОБКА МЕТОДОЛОГІЇ ДОСЛІДЖЕННЯ ЯКОСТІ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ФАХІВЦІВ ЕКОНОМІЧНИХ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ: СИСТЕМНИЙ ПІДХІД.....	72
--	----

Грицюк Л. К., Лякішева А. В. СУТНІСНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ ВИЩОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ.....	76
--	----

Рощенко О. О. ПОНЯТТЯ НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СТУДЕНТІВ.....	80
--	----

СЕКЦІЯ 9. СУЧАСНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ПЕДАГОГІЧНІЙ НАУЦІ

Вовк Е. И. МЕНТАЛЬНІ МОДЕЛІ В ОБУЧЕННІ АНГЛІЙСЬКОМУ ЯЗЫКУ.....	83
---	----

Гребінь-Крушельницька Н. Ю. РОЛЬ ОСОБИСТІСНО-ОРІЄНТОВАНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ У ПІДГОТОВЦІ КУРСАНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ МВС УКРАЇНИ ДО ПРОФЕСІЙНОЇ САМОРЕАЛІЗАЦІЇ.....	87
--	----

Грицюк С. А. ВПЛИВ ГРИ НА РУХОВИЙ РОЗВИТОК МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ.....	91
--	----

Житинська М. О. ЗНАЧЕННЯ ОСВІТИ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ЖИТТЯ ЛЮДИНИ ПОХИЛОГО ВІКУ.....	95
---	----

Замша А. В. ТОТАЛЬНА КОМУНІКАЦІЯ ЯК ОСВІТНЯ ТЕХНОЛОГІЯ НАВЧАННЯ УЧНІВ З ПОРУШЕННЯМИ СЛУХУ.....	97
--	----

Кочеригів Л. Ю. ОРГАНІЗАЦІЯ ПЕРЕВІРКИ ЕФЕКТИВНОСТІ МЕТОДИКИ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ РОБОТИ З ВИВЧЕННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН.....	101
---	-----

Павлюк С. О. ВПРОВАДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ У ПРОЦЕС ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ТРЕНЕРІВ-ВИКЛАДАЧІВ У ВНЗ.....	105
--	-----

Тогочишський О. М. КОНЦЕПТУАЛЬНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ СОЦІАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ КУРСАНТІВ І СЛУХАЧІВ ВНЗ МВС УКРАЇНИ.....	109
--	-----

Федоренко О. Ф. ВАРІАТИВНІСТЬ ОСВІТНІХ МАРШРУТІВ УЧНІВ З ПОРУШЕННЯМИ СЛУХУ.....	113
--	-----

Швець Д. В. ДО ПРОБЛЕМИ ФОРМУВАННЯ ГОТОВНОСТІ МАЙБУТНІХ ОФІЦЕРІВ МВС ДО ОХОРОНИ І ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОГО ПОРЯДКУ.....	115
--	-----

СЕКЦІЯ 7. ПЕРЕХІД ДО БАГАТОРІВНЕВОЇ ВИЩОЇ ОСВІТИ: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ

Жукевич І. П. ПОНЯТТЯ ПРАВОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ ПРАВООХОРОНЦІВ.....	118
--	-----

Приходькіна Н. О. ПЕРЕДУМОВИ ПРИЙНЯТТЯ ЗАКОНУ ПРО ВИЩУ ОСВІТУ.....	121
---	-----

висловлювання. Однак, через низький рівень розвитку усного мовлення вони не можуть самостійно виокремити закономірності притаманні кожній з мов, як наслідок, формується піджин («суржик»). Учні не можуть правильно і вільно використовувати різні мовленнєві форми цих мов для спонтанної комунікації, що обумовлює обмеження кількості та якості інтерперсональної взаємодії особи й оточення, результатом якої є уповільнення інтелектуального і особистісного розвитку таких дітей, також значимо знижується рівень їхніх академічних досягнень. Саме в цьому контексті визначають тотальну комунікацію більшість освітян без практичного досвіду її реалізації, не усвідомлюючи, що це є власне технологія Сим-Ком, а не ТК.

Для того аби зрозуміти сутність технології ТК необхідно звернутися до одного з її розробників. Так, Д. Дентон зауважував, що використовувати одночасно дві мови для забезпечення якісної комунікації, що є власне основоположним для ТК, неможливо. Вчений зазначав, що засоби комунікації та мови мають використовуватися послідовно і відокремлено. Із форм жестового мовлення він вважав найбільш ефективним засобом комунікації природне, а не кальковане, що доцільніше використовувати на більш пізніх етапах навчання, коли діти вже засвоїли основні закономірності словесної мови. Вибір форми комунікації обумовлюється можливостями дитини, рівня її підготовленості та навичок сприймання певної форми. В одній ситуації може бути використане жестове мовлення як найбільш вдалий метод, в іншій – усне, в третій – писемне.

Водночас доцільно зауважити, що власне діти з порушеннями слуху не є гомогенною групою. Зокрема, традиційне виокремлення двох підгруп – дітей глухих та дітей слабочуючих, є важливим в контексті визначення сутності технології тотальної комунікації. ТК детермінується потребами і можливостями дітей. Зауважимо, у дітей глухих та слабочуючих комунікативні потреби та можливості різні. Звідси й технологія ТК для цих двох груп має значимі відмінності. Йдеться про використання усного мовлення як засобу комунікації та навчання. Для глухих дітей воно не використовується, що водночас не знімає питання про розвиток цієї форми мовлення за можливостей дитини нею опанувати, однак, це відбувається на окремих заняттях і рівень розвитку усного мовлення не обумовлює якості опанування знаннями з інших предметів. Зазвичай таку технологію називають білінгвальний-бікультурний підхід. Власне, сучасне бачення сутності ТК полягає в тому, що вона застосовується стосовно саме слабочуючих дітей в умовах спеціального навчального закладу, й передбачає послідовне і планомірне використання всіх форм мовлення національних словесної та жестової мов для забезпечення якісно високого рівня освіченості цих дітей, їхнього всебічного розвитку та самореалізації як активних учасників взаємодії.

ЛІТЕРАТУРА

1. Зайцева Г.Л. Жестовая речь. Дактилология: Учеб. для студ. высш. учеб. заведений. – М.: Гуманит. изд. центр ВЛАДОС, 2000. – 192 с.
2. Evans, L. (1982). Total communication: structure and strategy. Gallaudet College Press, Washington, DC.
3. Gannon, J. (1981). Deaf Heritage. Silver Spring, Maryland: National Association of the Deaf.
4. Geers, A.E., Moog, J.S. Speech Perception and Production Skills of Students With Impaired Hearing From Oral and Total Communication Education Settings. Journal of Speech, Language, and Hearing Research, 1992, Vol. 35, 1384-1393.
5. Kaplan, P. (1996). Pathways for exceptional children. Minneapolis, MN: West Publishing Company.
6. Ogden, P.W. (1996). The Silent Garden. Washington: Gallaudet University Press.

Кочеригін Л. Ю.
аспірант кафедри соціальної педагогіки
та інформаційних технологій в освіті
*Національний університет біоресурсів
і природокористування
м. Київ, Україна*

ОРГАНІЗАЦІЯ ПЕРЕВІРКИ ЕФЕКТИВНОСТІ МЕТОДИКИ ІНДИВІДУАЛЬНОЇ РОБОТИ З ВИВЧЕННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ДИСЦИПЛІН

Актуальність обраної проблеми. Результати аналізу наукової літератури щодо результативності процесу фахової підготовки майбутніх землевпорядників у коледжах, вивчення передового педагогічного досвіду організації індивідуальної роботи майбутніх фахівців та дослідження змісту навчально-методичного забезпечення викладання спеціальних дисциплін засвідчують необхідність емпіричного обґрунтування стану результативності індивідуальної роботи майбутніх землевпорядників у процесі вивчення спеціальних дисциплін, що вимагає розробки програми експериментальної роботи.

Метою статті є висвітлення етапів, структурних компонентів та діагностичного інструментарію вивчення результативності методики індивідуальної роботи з майбутніми землевпорядниками.

кореляційного зв'язку і вимагає перевірки, доведення та емпіричного підтвердження [2]. Відповідно, нами було спроектовано *гіпотезу дослідження*: застосування методики індивідуальної роботи майбутніх землевпорядників у процесі вивчення спеціальних дисциплін дозволить підвищити результативність процесу їх фахової підготовки внаслідок комплексного впливу на основні компоненти їх професійної компетентності:

- рівень навчальних і професійних інтересів та мотивів студентів;
- рівень професійних знань, умінь і навичок майбутніх землевпорядників;
- рівень володіння досвідом виконання професійно орієнтованих завдань.

Для перевірки сформульованої гіпотези нами спроектовано базову *ціль* експериментальної роботи: виявлення ефективності впливу теоретичного обґрунтованої та емпірично апробованої методики індивідуальної роботи майбутніх землевпорядників на рівень їх професійної компетентності.

Визначена *ціль* досягається реалізацією комплексу експериментальних *завдань*, що визначають *етапи* дослідницьких дій:

1) організація педагогічного експерименту, що включає побудову критеріїв і показників вимірювання досліджуваного явища; підбір методів експериментальної роботи та вибір діагностичного інструментарію для її реалізації; планування етапів педагогічного експерименту; формування генеральної та вибіркової сукупностей дослідження; виділення контрольної (КГ) і експериментальної (ЕГ) груп. Виконання поставленого завдання відповідає *підготовчому етапу* педагогічного експерименту.

2) виявлення наявного стану результативності процесу професійної підготовки студентів контрольної і експериментальної груп шляхом дослідження рівня прояву особистісного, теоретичного та практичного компонентів професійної компетентності відповідно до обраного діагностичного інструментарію; визначення основних тенденцій розподілу результатів емпіричного дослідження за окремими показниками; виявлення слабких та сильних сторін наявного стану викладання спеціальних дисциплін. Отримані результати відповідають *констатувальному етапу* педагогічного експерименту.

3) впровадження спроектованої та обґрунтованої методики індивідуальної роботи майбутніх землевпорядників під час викладання спеціальних дисциплін у навчально-виховний процес експериментальної групи. Процес професійної підготовки контрольної групи відбувається без змін, що дасть можливість виключати другорядні фактори впливу на

компетентності майбутніх землевпорядників контрольної експериментальної груп за виділеними компонентами (особистісним, теоретичним, практичним) та порівняння отриманих результатів для визначення ефективності запропонованої методики індивідуальної роботи у процесі вивчення спеціальних дисциплін; перевірка статистичними методами кількісних результатів дослідження та їх якісний аналіз спрямований на підтвердження або заперечення гіпотези експериментальної роботи; оформлення результатів педагогічного експерименту. Визначене завдання та зміст діяльності характеризують *підсумковий етап* педагогічного експерименту [1, 5].

Отже, представлена система етапів педагогічного експерименту (підготовчого, констатувального, формувального і підсумкового) дозволяє перевірити висунуту гіпотезу та реалізувати мету експериментальної роботи – виявити ефективність впливу апробованої методики індивідуальної роботи у процесі вивчення спеціальних дисциплін.

Для перевірки висунутої гіпотези постає необхідність виділення критеріїв і показників результативності впровадження методики індивідуальної роботи майбутніх землевпорядників у процесі вивчення спеціальних дисциплін. Оскільки саме критерії виступають категорією, що дозволяє якісні результати перетворити на кількісні – більш зручні для обчислення ефективності запропонованих педагогічних перетворень. Оскільки базовим теоретичним підходом до процесу професійної підготовки є компетентнісний, то доцільно визначати ефективність через вивчення рівня фахової компетентності майбутніх землевпорядників, яка за структуру охоплює три основні компоненти – особистісний (сукупність професійних мотивів та інтересів), теоретичний (сукупність професійних знань, умінь і навичок), практичний (наявність професійного досвіду). Таким чином, для вимірювання результатів впровадження методики індивідуальної роботи ми співвідносимо спроектовані критерії зі структурою фахової компетентності та виділяємо *мотиваційний, когнітивний і діяльнісний критерії* [3, 4].

Мотиваційний критерій дослідження характеризує рівень прояву особистісного компоненту фахової компетентності студентів та синтезує показники, що складають мотиваційну характеристику особистості: пізнавальні мотиви, внутрішні мотиви, мотиви самоповаги, мотиви уникнення/досягнення, мотиви зміни діяльності, мотиви значимості результатів діяльності, мотиви складності виконуваних завдань, рівень вольових зусиль, показники самооцінки, цілепокладання та особистісної ініціативності.

Когнітивний критерій відображає рівень професійних знань, умінь і навичок студентів, набутий у процесі вивчення спеціальних дисциплін і характеризується такими показниками: рівень засвоєння знань, глибина знань, рівень навчальної успішності, рівень засвоєння навчального матеріалу, уміння застосовувати знання, навчальні уміння.

Діяльнісний критерій дослідження визначає рівень готовності досліджуваних до виконання професійних задач і відображається через такі показники: досвід виконання професійно орієнтованих завдань; рівень проходження виробничої практики; володіння технічними засобами.

Відповідно до цих критеріїв і показників нами визначено *рівні* результативності методики індивідуальної роботи майбутніх землевпорядників під час вивчення спеціальних дисциплін: *високий, середній, низький*; за 10-ти бальною шкалою це відповідатиме наступним результатам:

- 7-10 балів свідчать про високий рівень;
- 3,5-6,9 балів характеризують середній рівень досліджуваної якості;
- 0-3,4 бали відповідають низькому рівню прояву критерію.

Визначені критерії дозволяють нам підібрати діагностичний інструментарій експериментальної роботи:

1) Мотиваційний – Опитувальник В.К. Горбачевського «Оцінювання рівня домагань»;

2) Когнітивний – методика обчислення коефіцієнту засвоєння навчального матеріалу;

3) Діяльнісний – метод аналізу документів і результатів діяльності аналіз виконання професійних задач

Таким чином, програма педагогічного експерименту визначає комплекс діагностичних методів, узгоджених гіпотезою, метою і завданнями експериментальної роботи. Для організації та проведення експериментальної роботи нами обрано комплекс методів: організаційних (проекування, планування, моделювання), емпіричних (анкетування, тестування, вивчення документів, експертне оцінювання), теоретичних (кількісний і якісний аналіз, порівняння, узагальнення).

Висновок. Програма експериментальної перевірки методики індивідуальної роботи з майбутніми землевпорядниками в процесі вивчення спеціальних дисциплін визначає методологію, логіку та методи емпіричної частини науково-дослідницької роботи. Перспективи подальших досліджень вбачаємо у апробації спроектованої методики та вивченні рівня результативності процесу професійної підготовки майбутніх землевпорядників у ВНЗ I-II рівня акредитації.

ЛІТЕРАТУРА

1. Корбутяк В.І. Методологія системного підходу та наукових досліджень: навч. посіб. / В.І. Корбутяк. – Рівне: НУВГП, 2010. – 176 с.
2. Коржуев А.В. Научное исследование по педагогике: теория, методология, практика: [учеб. пособ.] / А.В. Коржуев, В.А. Попков. – М.: Академический проект, Триеста, 2008. – 287 с.
3. Павлик Н.П. Методичні рекомендації з написання комплексних кваліфікаційних робіт // Авт.-укл. Н.П. Павлик. – Житомир: Вид-во Житомирського державного університету імені Івана Франка, 2012. – 52 с.
4. Палеха Ю.І. Основи науково-дослідної роботи: навч. посіб. / Ю.І. Палеха, Н.О. Леміш. – К.: Ліра-К, 2013. – 336 с.
5. Шейко В.М. Організація та методологія дослідницької діяльності: підручн. / В.М. Шейко, Н.М. Кушнарченко. – К.: Знання, 2011. – 310 с.

Павлюк Є. О.

доцент кафедри здоров'я людини

*Хмельницький національний університет
м. Хмельницький, Україна*

ВПРОВАДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ТЕХНОЛОГІЙ НАВЧАННЯ У ПРОЦЕС ФАХОВОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ ТРЕНЕРІВ-ВИКЛАДАЧІВ У ВНЗ

Для забезпечення в Україні освіти вищої якості і входження в європейське освітнє співтовариство необхідно вирішити такі стратегічні завдання: спрямувати педагогічну науку на розроблення та реалізацію стратегії розвитку освіти, перспектив реформування національної освітньої системи; забезпечити розроблення і впровадження у навчальний процес сучасних інноваційних технологій.

Загальновідомо, що освіта є однією з найширших педагогічних категорій, яка має цілісну, поліфункціональну і полісміслову структури. Однак, на сучасному етапі розвитку освіти відбувається суттєва корекція спрямованості навчального процесу від репродуктивного засвоєння певної суми знань, властивої традиційній технології навчання, до підготовки «людини інноваційного типу, яку може сформувати лише інноваційна за своєю сутністю освіта» [1, с. 231]. Актуалізується перехід від авторитарної педагогіки до педагогіки толерантності, де формування самодостатньої особистості здійснюється з урахуванням її природних здібностей і психологічних особливостей.